

ἐπὶ τούτῳ κληρωθείσης ἐπιτροπῆς, καὶ ὑπέβαλε τὴν ἀπάντησιν τῆς Συνελεύσεως εἰς τὸ δευτερον Βασιλικὸν Διάγγελμα, ὃ δὲ Βασιλεὺς ἀπήντησεν ὅτι, καὶ τοὶ λυπούμενοι διότι ἡ Συνέλευσις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν παρατήρησιν του περὶ ταχυτέρας ἀναθεωρήσεως, δὲν ἀπεποιεῖτο μολαταῦτα νὰ ὑπογράψῃ τὸ Σύνταγμα ὅπως ἐψηφίσθη.

Μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ δημοκρασιῶν Νόμου, ὑπελείποντο πρὸς συζήτησιν οἱ φορολογικοὶ Νόμοι, οἱ περὶ ἀφομοιώσεως τῆς Ἑπτανήσου καὶ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1865, ἀλλ' ἔνεκεν τῆς ἀντιστάσεως τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἑπτανήσου κατὰ τῆς ἀμέσου ἀφομοιώσεως παρέλυσαν αἱ συνεδριάσεις τῆς Συνελεύσεως, καὶ ἡ ἐβδόμη παρῆλθεν ἄνευ συνεδριάσεως, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀπαρτίας, μέχρι τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας διὰ τὴν ὀρκοδοσίαν τοῦ Βασιλέως.

Κατὰ τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Συνελεύσεως πρόγραμμα ὁ Βασιλεὺς μετέβη περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς 16ης Νοεμβρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, καὶ ἔδωκε τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 43 τοῦ Συντάγματος ὁρισθέντα ὄρκον, μετὰ τοῦτο δὲ ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις, καταναλώσασα τὰς πλείστας συνεδριάσεις αὐτῆς εἰς ματαιὰς συζητήσεις καὶ φατριαστικὰς ἀντεγκλήσεις, δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ ἔθνους, διόκησεν ὁμῶς τὸ Κράτος κατὰ τὴν μεσοδασυλείαν οἰκονομικῶτατα, καὶ ἐὰν αἱ κατόπισθε Κυβερνήσεις ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα αὐτῆς, ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦτο τὴν σήμερον ἀνθηροτάτη.

Ἐκλιπούσης τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, ἤρξατο νὰ ἀναφανῇται ἡ μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν ὑποκαίουσα διαίρεσις, πρῶτος δὲ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Θεόδωρος Δηλιγιάννης, μὴ συμβιβάζομενος πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ἔδωκε τὴν παραίτησιν του, καὶ ἀνεπληρώθη τῇ 29ῃ Νοεμβρίου ὑπὸ τοῦ Δημοκρίτου Μπουντούρη, τέως πληρεξουσίου Ὑδρας. Ἡ ἀναπλήρωσις αὕτη ἐγένετο κατὰ συνεννόησιν τοῦ Κουμουνδούρου μετὰ τοῦ κόμητος Σπόνεκ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ὅστις ἀπῆτει τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Νικόλαον. Οὐχ ἥττον ἀπεσοβήθη ἡ ὑπουργικὴ κρίσις, ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργεῖου πολιτικὸν πρόγραμμα ἐν εἰδῇ ἐγκυκλίου πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους.

Λήγοντος τοῦ Δεκεμβρίου, ἐδημοσιεύθησαν ὀκτὶ Βασιλικά διατάγματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀφομοίωσιν τῆς Ἑπτανήσου ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς τελωνειακῆς καὶ λογιστικῆς νομοθεσίας (διατηρηθέντων τῶν ἐκεῖ δασμῶν ἐπὶ τοῦ ἐλαίου καὶ τῆς σταφίδος), τῆς ἀστυκῆς καὶ ἐξωτερικῆς ὑγειονομίας, καὶ τῆς ταχυδρομικῆς νομοθεσίας, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν

οἰκονομικῶν, ὑγειονομικῶν, καὶ ταχυδρομικῶν ἀρχῶν, καὶ τὴν ἐξομοίωσιν τῶν μισθῶν. Δι' ἐτέρου Διατάγματος ὠρίσθησαν ἐν Ἑπτανήσῳ τέσσαρες Νομοὶ, ἦτοι ὁ Νομὸς Κερκύρας, ὁ Νομὸς Κεφαλληνίας, ὁ Νομὸς Ζακύνθου, καὶ ὁ Νομὸς Λευκάδος. *)

Ἐν τούτοις, ἡ μὴ εὐχάριστος κατάστασις τῶν πραγμάτων, καὶ ἡ κατὰ τοῦ κόμητος Σπόνεκ ὁσημέραι αὐξοῦσα δυσἀρέσκεια, ἐπροκάλεσαν ἐκ μέρους τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως φιλικὰς παρατηρήσεις καὶ συμβουλὰς πρὸς τὴν αὐλὴν τῆς Κοπεναγῆς, ὃ δὲ Βασιλεὺς τῆς Δανίας Χριστιανός, ὠφεληθεὶς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα, ἐπεφόρτισεν αὐτὸν ἵνα ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ βεβαιωθῇ ἐὰν τῶντι ἡ παρουσία τοῦ κόμητος Σπόνεκ παρεκώλυε τὴν βελτίωσιν αὐτῶν. Ὁ Πρίγκηψ ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας τὴν 31ην Δεκεμβρίου καὶ κατέλυσε εἰς τὰ ἀνάκτορα, προέβη δὲ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς μετὰ θάρρους, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ τῆς δεούσης περισκεψέως, διότι ἀπροκαλύπτως προσεκάλει εἰς τὰ ἀνάκτορα διαφόρους πολιτευομένους καὶ ἀνέκρινεν αὐτοὺς περὶ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων.

ΜΙΧ. Γ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΙΔΔΕΣΛΑΪ

Ὁ ἄρτι ἀποθανὼν ἐπίσημος πολιτικὸς ἀνὴρ Στάφφορντ Νόρθκοτ ἦτο ἀπόγονος σειρᾶς ὅλης ἐπαρχιωτῶν εὐγενῶν. ἤρξατο δὲ τοῦ πολιτικοῦ σταδίου μετὰ τὸ 1841 ὡς ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τοῦ Γλάδστωνος, οὗτινος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐγένετο ἀντίπαλος ἐν τῇ βουλῇ τῶν κοινοτήτων. Κατὰ τὸ 1885 εἰσῆλθεν ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων ὑπὸ τὸν τίτλον λόρδος Ἰδδεσλαΐ. Ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων σταχυολογοῦμεν χαρακτηριστικὰ τινα τοῦ βίου τοῦ ἀνδρός.

«Ὡς πάντες οἱ ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς χώρας μας, γράφουσι τὰ «Ἡμερήσια νέα», ὁ λόρδος Ἰδδεσλαΐ κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν μετὰ μεγίστου ζήλου. Ἐν τινι αὐτοῦ λόγῳ ἀπαγγελέντι πρὸ διετίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Εἰμβούργου, οὗτινος διετέλει πρύτανης, συχνότατα παρέθετο τεμάρχια τοῦ Ορατίου καὶ Λουκιανῶ, καὶ στενάζων ὡμολόγησεν, ὅτι ἐλυπεῖτο μὴ δυνάμενος νὰ καλλιεργῇ τὰς φιλολογικὰς του μελέτας ἐν τοῖς κοινοβουλευτικαῖς ἀγῶσι, διότι «φεῦ! τὰ σύγχρονα ἤθη ἐξωθέλισαν ἐκ τῆς βου-

*) Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἐτροποποιήθη κατόπιν τῆς τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1866 Νόμου, καταργήσαντος τὸν Νομὸν Λευκάδος.

λῆς τῶν κοινοτήτων τὸν Ὁράτιον». Συχνότατα παίζων ἔγραφε πρὸς τοὺς φίλους του ἐπιστολὰς λατινιστί. Ὑπεκρίνετο δὲ θαυμασιώτατα ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν παιζομέναις κωμωδίαις, καὶ ἡδύνατο ἴσως νὰ διαπρέψῃ ἐν τῷ θεάτρῳ ὅσον διέπρεψε καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς. Ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως παντοίας ὕλης συγγράμματα, σατύρας, φιλοσοφικὰς συγγραφὰς καὶ μυθιστορήματα. Κυρίως δ' ἠρέσκετο εἰς τὰ μυθιστορήματα. «Οὐδέποτε τις εἶπεν, ὁ ἴδιος, ἀνέγνωσε τόσα μυθιστορήματα ὅσα ἐγὼ κατὰ τὸν φοιτητικὸν μου βίον. Κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν ἐξετάσεών μου κατώρθωσα ν' ἀναγνώσω τὴν *Χαλιμάρ* ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.»

Ὁ λόρδος Ἰδδεσλαϊ εἶχε δέκα τέκνα. Ἰσως δέ, λέγουσιν, εἰς τοῦτο οφείλεται καὶ ἡ πατρική γλυκύτης ἣν ἐπεδείκνυε καὶ εἰς τὰς ζωνητάτας συζητήσεις. Πράγματι οὐδέποτε ὠργίζετο. Ὅταν δὲ πολλάκις ἀπαντῶν εἰς ἀντίπαλον ὕψωνεν ἐπ' ὀλίγον τὴν φωνήν, ἐν ταύτῃ διεκρίνετο μελαγχολικὴ τις ἔκφρασις, ὥστε ἔλεγε: «Σὲ παρακλῶ, ἀγαπητὴ μου ἀνταγωνιστά, μὴ δυσαρεστήθῃς ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς μου· οὐδαμῶς προτίθεται νὰ σὲ προσβάλλω.»

Ἐν παράδειγμα τῆς μετριοπροσύνης του.

Συνεργαζόμενος ἐν τῇ «Σφαίρᾳ» ἡςτινος ἦτο μέτοχος, εἶπε ἡμέραν τινὰ εἰς νέον ἀρχισυντάκτην τῆς ἐφημερίδος: «Διορθώνετε καὶ μεταβάλλετε τὰ ἄρθρα μου. Πάντες δύνανται ν' ἀπατῶνται καὶ ἐγὼ ἴσως πρῶτος.»

Ἄλλο χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ.

Ὁ λόρδος Ἰδδεσλαϊ ἦτο κατ' ἐξοχὴν εὐσυνείδητος πολιτικὸς ἀνὴρ, οὐδέποτε δ' ἀνελάμβανε συζητήσιν προτοῦ ὁπλισθῆ διὰ πάντων τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ οὐδέποτε ἔλεγε τι περὶ οὗ δὲν ἦτο ἀπολύτως βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ἀντέκειτο καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν του Βηκονσφῆλδ, ὅστις ἀνελάμβανε συζητήσεις ἐντελῶς ἀνέτοιμος, πεποιθὼς εἰς τὴν φυσικὴν του εὐγλωττίαν. Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι ὁ λόρδος Ἰδδεσλαϊ, τότε Στάφφορντ Νόρθκοτ, εἶπεν εἰς τὸν λόρδον Βηκονσφῆλδ, ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ λεπτομερείας τινὰς σπουδαίου ζητήματος. Ὁ Βηκονσφῆλδ τῷ ἀπεκρίθη: «Εἰς δαίμονας αἱ λεπτομέρειαι. Παρημέλησα τούτων καθ' ὅλον μου τὸν βίον καὶ ἐν τούτοις ἔγεινα πρωθυπουργός.» Ἐὰν ἡ ἱστορία εἶναι ἠληθής, ὁ Νόρθκοτ ἀκούων ταῦτα θὰ ἐσκάνδαλίσθη, διότι ἰθεώρει ἀτιμίαν νὰ κηρύττῃ τις ἑαυτὸν εἰς ἰδὴ μὲν εἰς πράγματα ἅτινα ἠγνοεῖ.

Ὁ Ἰδδεσλαϊ ἐγκαταλείπει συγγράμματα τινὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ, τινὰ δὲ τούτων κατὰ περιέργον εἰρωνίαν τῆς τύχης εἶνε ἔπαινος τοῦ Γλαδστονός.

A...

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὅσῳ ἐλαφρότερος τὴν διάνοιαν εἶσαι, τόσῳ εὐκολώτερον σὲ σηκώνουσι τὰ κύματα τοῦ βίου.

Ἡ ζωὴ μας ὁμοιάζει μὲ ζατρίκιον. Ὅταν τελειώσῃ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὅλοι οἱ πεσσοὶ τοῦ παιγνίου, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, οἱ στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοί, οἱ πύργοι καὶ οἱ ἵππεις, ἅπαντες ῥίπτονται εἰς τὸ αὐτὸ κιβώτιον.

Ἐχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας μὴ ἔλπιζε καλλιτέραν τύχην. Ἀγωνίζου, ἀγωνίζου, δι' ὅλου τοῦ βίου, διότι ἐλπίς ἄνευ προσπάθειάς εἶνε ἄγκυρα ἄνευ πλοίου.

Αἱ γυναῖκες εἶνε οἱ μαργαρίται τῆς πλάσεως. Ἐνεκα τούτου ἀρέσκονται νὰ περιβάλλωνται ἐν χρυσῷ ὡς οἱ δακτυλιδίθιοι.

Ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν εἶνε ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὴν νεανικὴν ἡλικίαν πηγαίνει πάντοτε ἐμπρός, ἀπὸ δὲ τῆς ὠρίμου πάντοτε ὀπίσω.

Ἐὰν ἔμεινες, δεσποινίς, ἀνύμφευτος, μὴ εἴπῃς ὅτι ἀπέτυχες τοῦ σκοποῦ τοῦ βίου σου. Δὲν εἶνε ὅλαι αἱ σταφυλαὶ ἐπιτήδεια πρὸς κατασκευὴν οἴνου. Πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ.. σταφίδας. Καμμὴ λοιπὸν τῶν γυναικῶν δὲν ἔχει λόγον ὅπως ἀπελπιζέται καὶ λυπῆται. Μὴ αἱ σταφίδες δὲν εἶνε πάντοτε γλυκεῖαι καὶ ὁ οἶνος ἐνίοτε ὀξείνός;

Οἱ μικροὶ ἄνθρωποι ἐν μόνον δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν· ὅτι ὑπάρχουσιν ἕτεροι μεγαλύτεροι αὐτῶν.

Ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ ψευδὴς υπερηφάνεια ἐρεθίζονται εὐκόλως, καὶ ζητοῦσι νὰ σβύσωσι πυρεῖον ἀνημμένον διὰ τῆς πυροσβεστικῆς ἀντλίας.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΤΟΠΟΙ

ΕΝ ΧΩΡΑΙΣ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΑΙΣ

Ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς πίναξι τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου παρατηροῦνται πρὸς βορρᾶν, ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ, λευκαὶ κηλίδες, ἐμφαίνονται τοὺς τόπους, εἰς οὓς δὲν ἐπάτησε μέχρι τοῦδε ὁ πούς περιηγητοῦ, οὓς δὲν ἐξηρεύνησεν ἀκόμη ἐπιστῆμων γεωγράφος. Οἱ τόποι οὗτοι σημειοῦνται ἐν τῷ πίνακι τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας τοῦ